

SøndagsOrdet om ”den mægtige Gud i det svage menneske”

v. Signe Helbo, *Mariæ Bebudelse 2020, Luk. 1,46-55*

I dag er det atter søndag, hvilket betyder, at det igen er blevet tid til at finde jeres Bibel frem. Forhåbentlig har de af jer, der læste med sidste søndag, ikke gemt den alt for langt væk siden da. Dagens evangelium er fra *Lukasevangeliet kap. 1, vers 46-55*. Se hellere at få slået op med det samme og læs passagen, inden vi går videre, kære læser!

I dagens evangelium hører vi Marias lovsang. En hyldest til Vorherre og en hyldest til alt det, der står udenfor hende selv, men som hun alligevel på det inderligste berøres af. Se, dét er – hvis man skal skære dagens tema ind til benet – kernen. At vi hver især, hvor magtesløse, fortvivlede og svagelige, vi end kan være, er berørt af noget mægtigt.

Meget i vort liv er på *tidens præmisser*. Netop nu synes det nyttesløst at komme med eksempler. Skulle man alligevel gøre det, kan man tale om alle dem, der skal kæmpe for at beholde deres job, mens de skal hjemmeskole deres børn og forsøge at holde fast i kærligheden til deres ægtefælle. Eller dem, der segner hen under ensomheden af længsel efter deres kære. Forhåbentlig er der også nogle, der nyder nærværet og langsomheden, som der nu er blevet en anden tid til. Vi befinder os i en situation, hvor der for en gangs skyld er tid til at nyde skønheden i det langsomme. Desværre er det sådan, at den slags skønhed ofte forsvinder i skyggen af de bekymringer, vi tumler med. Og bekymringer er der nok af netop nu.

Men se, der er mere til livet end tidens præmisser. Netop dette vidner Marias lovsang om. Maria er blevet udvalgt til en på en og samme tid mægtig og elendig skæbne: Hun skal føde Guds søn, verden frelser. Hun er Gudbarnets moder. Samtidig skal hun føde den søn, der skal udskammes, hånes og myrdes for sine ord. På *tidens præmisser* er Maria en vordende mor – og for en moder må denne kendsgerning synes ubarmhjertig. Set fra *evighedens* perspektiv bliver *Mariæ Bebudelse* dog begyndelsen på det største under af alle, og for os er det mægtigt. Men for at forstå det, må vi turde sætte vor lid til mere end blot tidens præmisser.

Ofte opsluges vi af tidens trængsler; vore indre bekymringer, frygten for det uvisse og ukendte. Jeg tror, vi er mange, der mærker angsten nage en smule mere i denne tid, end ellers. Her er det vigtigt, at vi åbner os for dét, der sætter os fri. Maria ved, at Gud er hendes frisættelse – derfor lovsynger hun ham. Hendes sang sætter hende fri, fordi den vidner om det, der står over hende selv.

Sangen er altid et fast element, når vi samles i vor menighed. Den danske sangskat er uudtømmelig, og heldigvis er sangen noget af dét, vi i Danmark er gode til at være fælles om. Samtidig er fællessangen et glimrende udtryk for det, vi kalder ånd. Og hvorfor er den det? Jo, det er den, fordi sangen hæver os ud af os selv, så vi bliver ét i sangen. Ét i de ord, vi kender, og som der har været sunget gennem flere tider, flere glæder, flere sorger – alt dette sammenflettes i sangens NU, og ophæver al tid. For mig er det et udtryk for ånd: De øjeblikke, hvor vort eget opløses til fordel for en højere enhed. De øjeblikke hvor tidens trængsler ophæves i et tidsløst NU. Et evigt NU.

I fredags var der morgensang på DR1, som der er hver morgen. Vi var – som så mange andre steder i landet – nogle naboer, der mødtes og sang med fra vore haver. Den ene sang var ”Linedanser”, som ofte er sunget ved konfirmationer for at gøre de unge mennekser klar til livet. I tredje vers sang vi: ”*Ud af sorgen vokser lykken og livet i påskens evige fest*”.

Godt nok er årets konfirmationer rykket til efteråret – ikke desto mindre er denne tekst sigende også nu. For med fortællingen om Kristus, der tager sin jordiske begyndelse ved bebudelsen og ender i påsken, sker det løfte fyldest, som vi fik i vor dåb: At vi er indpodet på en fortælling, der ikke forfalder i tiden, men som består til evig tid. Vi loves, at hvor tung tiden end kan føles, og hvor

meget bekymringerne, angsten og ulykken end kan fylde, så vokser livet videre derfra med påskefortællingens lysende nåde.

Guds evige ånd manifesterer sig hos det svage menneske. Som i dag med beretningen om Mariæ bebudelse og som hos enhver af os gennem troen på Kristus. Som Maria, skal vi turde lade dén fortællingen ramme os. Og hvilket bedre tidspunkt for det end nu, hvor ingen fornuft kan guide os. Lige nu, hvor vi synes allersvagest – og har allermest brug for, at Gud er mægtig. Amen.